

Jeg synes, at vi skylder hinanden den respekt, der er for almindelige menneskers integritet.

Som det også fremgår meget klart af lovforslaget, er det jo ikke sådan, at det betyder, at medierne ikke har mulighed for at dække sagen på en ganske fyldestgørende måde. Det er der masser af mulighed for, men vi undgår altså at genindføre den offentlige gabestok, som var praksis for flere hundrede år siden i Danmark. Så jeg er meget glad for de positive tilkendegivelser.

Så er der flere af ordførerne, der har fæstnet sig lidt ved en af de grænser, som lovforslaget opererer med. Det gælder straffesager, der er afsluttet for mere end 1 år siden, her er der ikke længere adgang til aktindsigt.

Det er selvfølgelig klart, at man altid kan diskutere, hvor snitfladen skal være for, hvornår det offentlige har en adgang i en aktuel retssag. Her har man altså peget på, at 1 år var en rigtig frist, ud fra at man kan sige, at så er det de aktuelle retssager, som er tilgængelige. Men jeg vil da meget gerne under udvalgsarbejdet medvirke til, at vi får det her område belyst endnu videre.

Det er selvfølgelig klart, at denne 1-års-grænse i nogle tilfælde måske ikke giver så meget mening. Der kan jo være sager, som er så spektakulære, og som optager pressen så meget, at selv efter 1 år vil det være ganske klart for offentligheden, hvem den pågældende person er – selv i anonymiseret form.

Men det, der i hvert fald er princippet, og som lovforslaget forsøger at dække, er altså, at der gives en øget adgang, men at der skal være en mulighed for, at som årene går, bliver den andel af befolkningen, som umiddelbart kan genkende den tiltalte, i det her tilfælde altså ud fra en anonymiseret domstekst, mindre og mindre.

Med andre ord mener vi, at – som jeg tror den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, sagde det – naturligvis skal folk modtage deres straf, men man skal ikke have en dobbeltstraf i, at man 5, 10 år efter, at man måske har afsonet sin dom, igen skal igennem vridemaskinen i pressen. Jeg syntes, at 1-års-fristen som udgangspunkt var en klog måde at tilrettelægge det på, men det er naturligvis klart, at det er noget af det, der kan blive behandlet under udvalgsarbejdet.

Så vil jeg sige tak til fru Margrete Auken. Jeg synes, det var en meget åbenhjertig erkendelse af, at vi egentlig gik rundt og troede, at der var så meget åbenhed og offentlighed i Danmark, og at vi, når vi sammenlignede os med den store

verden, nok var langt foran. Jeg synes, det var meget åbenhjertigt her at erkende, at så langt har vi nok ikke været foran.

Jeg er da glad for, at vi i hvert fald tager nogle skridt i den rigtige retning med det her lovforslag, men det er naturligvis også klart, at man kan komme meget videre. I takt med at vi også får domstolene moderniseret på det rent elektroniske, it-mæssige plan, bliver der jo også yderligere muligheder i fremtiden.

Men som sagt tusind tak for de mange positive tilkendegivelser. Jeg synes, at på langt de fleste strækninger lyder det til, at der er en opbakning til den balance, som er i lovforslaget. Jeg vil gerne her positivt tilkendegive, at på de steder, hvor flere ordførere sagde, at det er noget, der skal dyrkes under udvalgsbehandlingen, vil jeg naturligvis velvilligt deltage i udvalgsbehandlingen og besvare de spørgsmål, der måtte være.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil spørge justitsministeren, om ikke vi kan få en lidt klarere tilkendegivelse af, at medlemmer af Retsudvalget har en lige så stor retlig interesse i at se sager, som journalister har.

Jeg finder det dybt krænkende, at Retsudvalgets medlemmer ikke kan få lov til at se domme, som journalister kan få lov til at se. Hvilken forskel er der på Retsudvalgets medlemmer og journalister? Vi forsøger jo trods alt at lave noget lovgivningsarbejde herinde, som bl.a. baserer sig på, hvad der tidligere er sket i konkrete sager. Så derfor har vi helt klart et behov.

Omkring fotoforbud vil jeg sige, at for det første tror jeg, det bliver uhyre svært at få det effektueret. Men vi er bestemt heller ikke glade for de scener, vi ser, hvor folk kommer ud med alt muligt over hovedet, skræmte af fotografernes blitz. Men jeg finder det vanskeligt at se, hvordan vi egentlig kan effektuere et fotoforbud med hensyn til f.eks. en eller anden given afstand fra retten. Vi kender jo alle de her paparazzifotografer, som jo har telelins, der næsten kan se til månen. Hvordan skulle man næsten kunne få sådan noget effektueret?

Kl. 11.00

Justitsministeren (Lene Espersen):

Til Dansk Folkeparti vil jeg sige, at for så vidt angår det første spørgsmål, spørgsmålet om Retsudvalgets medlemmer, opererer lovforslaget med, at princippet om meroffentlighed nu bliver knæsat. Så der bliver et princip om, og der